

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 167/2011-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť M. J., K., J. K., K., a M. K., K., zastúpených advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 158/05 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 158/05 p o r u š i l základné právo M. J., J. K. a M. K., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. M. J., J. K. a M. K. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému v sume po 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia M. J., J. K. a M. K. v sume 498 € (slovom štyristodevät'desiatosem eur) na účet ustanovenej advokátky JUDr. I. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 498 € (slovom štyristodevät'desiatosem eur) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 167/2011-18 z 20. apríla 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. J., J. K. a M. K. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 158/05.

Ústavný súd uvedeným uznesením zároveň vyhovel žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a za právnu zástupkyňu im ustanovil advokátku JUDr. I. R.

2. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že ako poškodení tichí spoločníci spoločnosti N. K. podali 12. mája 2005 na okresnom súde žalobu o náhradu škody. „*Kedže ale práce*

na vybavovaní našej žaloby sa na OS Bratislava I donekonečna preťahovali a oddaľovali výmyslami rôznych dotazov a doplňovaní, sme ako uvedení navrhovatelia sa dňa 1. 6. 2010 obrátili na predsedníčku OS Bratislava I listom(...) so sťažnosťou na priedahy v súdnom konaní.“ Uvedená sťažnosť bola predsedníčkou okresného súdu vyhodnotená ako dôvodná.

Sťažovatelia na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhli, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 158/05, a navrhli tiež priznať každému z nich primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 €, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 3306/2011 z 26. júla 2011 a právna zástupkyňa sťažovateľov stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 11. augusta 2011.

3.1 Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem podrobného prehľadu úkonov súdu uviedla tieto relevantné skutočnosti:

„Predmetné konanie na tunajšom súde je poznačené priedahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny priedah. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia, resp. jednotlivých civilných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými priedahmi, avšak objektívneho charakteru.

V prípade, že ÚS SR dospeje, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov, aby bolo vzaté do úvahy, že zákonná sudkyňa subjektívnym konaním nezavinila vznik priedahov v konaní. S poukazom na uvedené objektívne dôvody, za ktorých došlo k priedahu v konaní, prosím Ústavný súd Slovenskej republiky, aby uvedené skutočnosti pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy a nepriznal mu finančné zadosťučinenie v plnej výške.“

3.2 Právna zástupkyňa sťažovateľov vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu podrobne poukázala na jednotlivé obdobia prieskumov v napadnutom súdnom konaní a uviedla:

„(...) vyjadrenie Okresného súdu Bratislava I obsahuje chronológiu vedeného konania a nijakým spôsobom nespochybňuje skutočnosť, že konanie vo veci od roku 2005, v roku 2011 nie je právoplatne skončené. Konanie trvá 6 rokov, počas ktorých úkony Okresného súdu Bratislava I nesmerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov, ktorá sa s každým rokom zvyšovala. (...)

Výška finančného zadosťučinenia, ktorú sťažovatelia vo svojej sťažnosti označujú ako odškodné a ktorú požadujú v rozsahu: M. J. 1095,40 €, J. K. 297,78 € a M. K. 1294,36 €, je vzhľadom na dĺžku konania, ktoré trvá už 6 rokov, na význam ich chráneného záujmu, na intenzitu zásahu do ich práv, a tiež vzhľadom na, zaužívanú prax ústavného súdu pri priznávaní finančných zadosťučinení, neprimerane nízka.

Kedže v čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a v ust. § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. je uvedená skutočnosť, že ústavný súd môže priznať primerané finančné zadosťučinenie, no nie je v týchto ustanoveniach výslovne uvedené, že ústavný súd pri priznaní finančného zadosťučinenia musí vychádzať zo sumy, akú si sťažovatelia uplatňujú v sťažnosti, domnievam sa, že ústavný súd pri rozhodovaní vo veci samej môže, aj s prihliadnutím na to, že sťažovatelia podávali predmetnú sťažnosť sami, a teda bez toho, aby boli zastúpení právnym zástupcom a vzhľadom na prax ústavného súdu, priznať sťažovateľom finančné zadosťučinenie vyššie, akého sa sťažovatelia vo svojej sťažnosti domáhajú.

Vzhľadom na tieto skutočnosti považujem za primerané, aby ústavný súd priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie, a to vo výške: M. J. 3 000 €, J. K. 3 000 € a M. K. 3 000 €.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 158/05:

Dňa 12. mája 2005 bol Okresnému súdu Košice I doručený návrh sťažovateľov na začatie konania proti odporcovi Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „odporca v I. rade“) označený ako „*Žaloba uplatňujúca postih toho, kto zodpovedá za škodu spôsobenú zavinením iného*“.

Dňa 18. mája 2005 Okresný súd Košice I postúpil vec v zmysle § 105 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku okresnému súdu.

Dňa 10. júna 2005 okresný súd vyzval odporcu v I. rade na vyjadrenie sa k návrhu na začatie konania.

Dňa 24. júna 2005 odporca v I. rade podal vyjadrenie k návrhu.

Dňa 25. augusta 2006 okresný súd vyzval sťažovateľov na vyjadrenie sa k vyjadreniu odporcu v I. rade.

Dňa 2. apríla 2007 okresný súd vyzval sťažovateľov na doplnenie návrhu na začatie konania.

Dňa 27. apríla 2007 sťažovatelia podali vyjadrenie vo veci.

Dňa 4. júna 2007 okresný súd uznesením odmietol návrh na začatie konania.

Dňa 26. júla 2007 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu o odmietnutí návrhu na začatie konania.

Dňa 26. marca 2008 okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Dňa 14. apríla 2008 sťažovatelia doručili okresnému súdu potvrdenia a osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 9. mája 2008 okresný súd uznesením priznal sťažovateľom oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 15. októbra 2008 sťažovatelia listom žiadali o stanovenie termínu pojednávania.

Dňa 8. júna 2009 okresný súd uznesením v zmysle § 210a Občianskeho súdneho poriadku autoremedúrou zrušil svoje uznesenie o odmietnutí návrhu na začatie konania.

Dňa 26. novembra 2009 okresný súd uznesením rozhodol o pristúpení žalovanej v 2. rade – D. K. – N. (ďalej len „odporca v II. rade“) a o zmene žaloby.

Dňa 4. decembra 2009 okresný súd určil termín pojednávania na 28. január 2010.

Dňa 28. januára 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu vypočutia účastníkov dožiadanim na príslušný súd odročené na neurčito.

Dňa 3. mája 2010 okresný súd požiadal Okresný súd Košice I o výsluch sťažovateľov.

Dňa 26. júla 2010 bola okresnému súdu doručená zápisnica Okresného súdu Košice I o výsluchu sťažovateľov.

Dňa 23. augusta 2010 okresný súd určil termín pojednávania na 23. september 2010.

Dňa 23. septembra 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 9. november 2010.

Dňa 9. novembra 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 16. december 2010 z dôvodu nedostavenia sa účastníkov konania.

Dňa 16. decembra 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej.

Dňa 10. januára 2011 sťažovatelia podali odvolanie proti rozsudku.

Dňa 21. januára 2011 bola vec predložená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 17. júna 2011 krajský súd vrátil okresnému súdu spis z dôvodu riadneho nedoručenia rozsudku odporcovi v II. rade.

Dňa 18. júla 2011 okresný súd uznesením č. k. 18 C 158/05-258 ustanovil odporcovi v II. rade opatrovníka.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 158/05 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie

účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúvanom konaní, ústavný súd zistil, že na celkovej dĺžke konania mali určitý svoj podiel aj sťažovatelia, napr. tým, že sa na okresný súd obrátili s návrhom na začatie konania, ktorý mal z právneho hľadiska nedostatky (o ktorých svedčí aj skutočnosť, že svoj žalobný návrh museli opakovane upresňovať), pričom kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd vždy plynulo postupovať. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (pozri I. ÚS 41/02). Okrem uvedeného sťažovatelia neboli vždy s okresným súdom súčinnosťní, keďže na výzvu súdu z 25. augusta 2006, aby zaujali stanovisko k vyjadreniu odporcu v I. rade, zareagovali až po ôsmich mesiacoch dňa 27. apríla 2007. Avšak v danom prípade, aj keď vznikol určitý podiel sťažovateľov na vzniknutých priet'ahoch, podľa názoru ústavného súdu táto skutočnosť neospravedlňuje neúmerne dlhé, už takmer šesť rokov trvajúce konanie okresného súdu. Na uvedené negatívne správanie sťažovateľov však ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že takmer 6-ročné trvanie preskúvaného konania (od podania návrhu 12. mája 2005 do rozhodnutia okresného súdu, t. j. do 16. decembra 2011) je už samo osebe najmä vzhľadom na povahu veci bezpochyby neprimerané.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že okresný súd bol v danej veci bez akýchkoľvek dôvodov nečinný, a to konkrétne v období od 24. júna 2005 do 25. augusta 2006 (štrnásť mesiacov), od 25. augusta 2006 do 2. apríla 2007 (osem mesiacov), od 26. júla 2007 do 26. marca 2008 (osem mesiacov), od 9. mája 2008 do 8. júna 2009 (trinásť mesiacov), od 8. júna 2009 do 26. novembra 2009 (päť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu v trvaní štyroch rokov nie je ospravedliteľná, pretože súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu súdu. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzoval postup okresného súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 16. decembra 2011 bolo napadnuté konanie na okresnom súde dosiaľ neprávoplatne skončené vyhlásením rozsudku vo veci, neprichádzalo do úvahy

v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, t. j. prikázať okresnému súdu konať vo veci.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia požadovali priznať primerané finančné zadosťučinenie každému vo výške 3 000 €, ktoré odôvodňovali celkovou dĺžkou trvania napadnutého konania (6 rokov) a všeobecne významom chráneného záujmu a intenzitou zásahu do ich práv.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov, najmä vzhľadom na dlhodobú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní, na celkovo dlhé trvanie napadnutého konania a na povahu veci považuje za primerané každému zo sťažovateľov v sume po 2 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 20. apríla 2011 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 11. augusta 2011). Za jeden úkon vykonaný

v roku 2011 patrí odmena v sume 61,75 € (zníženie odmeny o 50 % pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb) a režijný paušál 7,41 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, t. j. trovy právneho zastúpenia jedného sťažovateľa predstavujú sumu 82,99 €. V zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov preto trovy právneho zastúpenia troch sťažovateľov predstavujú celkovú sumu 498 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 a 5 výroku tohto rozhodnutia.

7. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011